

Lekció: ApCsel 15,36-41; Textus: Ézs 61,4: „Felépítik az ősi romokat, helyreállítják a régi omladékokat, újjáépítik a lerombolt városokat, amelyek nemzedékeken át romokban heverték.”

Kedves Testvéreim!

Egy-egy tévé műsornál rendszeresen feltűnik az a felirat, hogy a **nyugalom megzavarására alkalmas** részleteket tartalmaz. Hiszem, hogy a ma felolvasott hosszabb bibliai szakasz is ilyen. Az ember azért olvas Bibliát, azért is van jelen egy istentiszteleten, hogy kizárja a világ zavaró tényezőit: a veszekedést, civakodást, a konfliktusokkal járó feszültségeket. Erre a mai szakasz sem szól másról: **Pál és Barnabás összevesznek a missziói út előtt.** (Barnabás áll ki mellette, 1. út, zsinat békessége, új út) Legyintheznénk lemondóan is, ők se jobbak semmivel, mint mi. Ez egyrészt igaz, másrészt viszont vegyük észre ennek a másik oldalát, ugyanabban vagyunk benne ők is és mi is. **A kapcsolataink meghatározzák nem csak a közérzetünket, békességünket, de a mindennapjainkat és az egész életünket is.** Biztos vagyok benne, hogy **nincs olyan ember ma itt a templomban, akinek ne lenne legalább egy olyan kapcsolata** most a szívében, amin szeretne változtatni, ami nincs rendjén, amire rezonáltunk a felolvasott szakaszban. **Ismerjük Pál és Barnabás történetét, mert ez a mi történetünk is. Hiszen mi is a kapcsolatainkban élünk.**

Miért? Mert Isten így látta jónak. A történet elején már ezt látjuk: Isten kapcsolatra teremtett minket Önmagával, a világgal, önmagunkkal majd utolsó elemként a másik emberrel, hiszen látta Isten: nem jó az embernek egyedül lenni és alkotott neki hozzá illő társat, embertársat. A történetben házastársat, de később gyermeket, testvért, édesanyát és édesapát, rokoni és baráti, munkatársi és szomszédi kapcsolatokat is jelent. A történet hamarabb tönkremegy, minthogy megtudnánk ezek miként néztek volna ki teljességükben, de **Isten az embert a kapcsolataiban úgy helyezte el, hogy rendben legyen, békessége és harmóniája legyen a másikkal és önmagával.**

Honnan tudta Isten, hogy ez jó lesz? Mert önmagában már ezt megélte. Ritkán gondolunk bele, de a **teremtés előtt is volt élet: Istenben.** Aki pedig Szentháromságként egy, de mégis három, három, de mégis egy. Atya – Fiú – Szentlélek. Egy képpel élve: amikor **két táncos egymásba fonódva táncol,** akkor mintha nem is két személyről, két testről beszélünk, hanem egyről. Így van ez **Isten szeretetkötelékében önmagával is.** Ezt pedig a teremtéskor átülteti a világba, a képmásai, az emberek közé, az egymással való kapcsolatban.

Arra teremt bennünket, hogy ebben a harmónikus életben úgy táncoljunk, hogy ne lépjünk egymás lábára és éljük át az egység örömét és boldogságát egymással, feltétel nélküli szeretetben: házasságban, szülő-gyermek viszonyban, barátságokban.

Érezzük azonban, hogy **ez a harmónia és békessége messze van a kapcsolatainkból,** sokkal inkább a feszültség és az indulatok határozzák meg azokat, haragtartással és sértődéssel magyarázva a feltételhez kötött szeretetet. **Pálnak és Barnabásnak is megvolt a maga igaza.** Szoktam mondani, ez a 9-es lap magunk előtt. Én 6-osnak, Te pedig 9-esnek látod és mindkettőnknek igaza van valahol... Pál hibáztatja Márkot, hogy ott hagyta őket egy nehéz helyzetben, mondván: dezertált a misszióban. Barnabás viszont talán még bízott benne, jobban ismerte személyiségét, képességeit és tudta, szükségük lehet rá. **Két kiváló evangelista, két krisztusi ember és még ők is képesek veszekedni és szakítani egymással.** Talán a saját életünkben is tudnánk sorolni a történeteket, ahol mindkét fél felhozhatja a saját vélt, vagy valós igazságait, valamint a másik féltől kapott sebeit. Így válva napokra, hetekre, hónapokra, évekre és évtizedekre meddővé egy kapcsolat, ami arra lett teremtve, hogy éljen, lüktessen és szeretetet teremjen ebbe a világba. **Ezek azok a romok, amikről Ézsaiás is beszél: a terv szerint dicsőséges és kimagasló várak, mint az emberi kapcsolatok az éden kertjében: omladékok, nemzedékek óta lerombolt falak.** Ez pedig **elsősorban nem nekünk fáj, nem is a másiknak, vagy egy harmadik félnek, hanem az élő Istennek.** Aki arra teremtett Bennünket, hogy visszatükrözzük az ő dicsőségét, valóságát kapcsolatainkban. Micsoda **örömhír szólal meg a romok felett: „Felépítik az ősi romokat, helyreállítják a régi omladékokat, újjáépítik a lerombolt városokat, amelyek nemzedékeken át romokban heverték.” Isten megváltása egyszersmind helyreállítás is.** Ami tönkrement, ő újra akarja alakítani, már most és tökéletesen majd odaát. Jézusban ezt a munkát teljesítette be, ezt a szeretetteljes szándékát, hogy **nem mondott le rólunk, a megtört kapcsolatainkról.** Ez a kereszt titka és botránya. Jézusnak azért kellett meghalnia, mert minden kapcsolat törött és töredékes, ha nem azok lennének, akkor nem kellett volna az áldozat, a megváltás. Akkor elég lenne egy kis idő, egy kis odafigyelés és minden rendben lenne. De ennél nagyobb a baj. Mindenki. Veled és velem is. **Akkora elveszettségbe voltunk, hogy Isten a saját maga harmóniáját és békességét törte meg miattunk,** hogy Jézusban a kereszten megszűnjön az idők kezdete előtti egysége és a megérezze az egyik fél az isteni természetben: én Istenem miért hagytál el? Ezért van földrengés és vihar sötétséggel együtt azon a pénteken. **Mert megszakad az isteni harmónia**

egysége, egyetlen ok miatt: Miattad és miattam! Hogy többé ne a kapcsolatainkba belefáradva éljünk, hanem visszatérjen az áhított öröm és békesség.

A cél a kapcsolatainkban is ugyanaz: Isten dicsőségére éljünk és szolgáljunk. Ebből a kegyelemből minden kapcsolat újjá lehet, ha átéled, Isten jobban szeret, mint érdemlem. Ezért szerethetek én is jobban valakit, mint érdemli. Ez a szeretet jelenik meg a tékozló fiú apjában Jézus példázatában: Mégis szereti a fiát, mindazok ellenére, amit tett. Ebből a kegyelemből fakadó mégis hűség jelenik meg Ruth életében, aki kitart anyósa mellett férje halála után, tudván, hogy rengeteg nyomorúság várhat rájuk. Ebből a kegyelemből merít megbocsátást Jákob és Ézsau a több évtizedes haragukhoz és áll helyre a testvéri kapcsolat, mégis megbocsátanak, annak ellenére, amit tettek egymással. Pál és Barnabás pedig mégis Istent szolgálják eredményesen és Isten dicsőségére, sőt, több levélben is helyreállított és szeretetkapcsolatról olvashatunk akár Márk akár Barnabás kapcsán Pál leveleiben. Mert igaz az ígélet: *„Felépítik az ősi romokat, helyreállítják a régi omladékokat, újjáépítik a lerombolt városokat, amelyek nemzedékeken át romokban heverték.”* **Egy kedves ismerősömmel** beszélünk erről a témáról a múlt héten. Említette egy nehéz kapcsolatát, ahol egy személy miatt az egész család köteléke megromlott, megsérült. Ismerősöm már azt is ki tudta mondani keserűségében, hogy Isten nem ver bottal, amikor kórházba került a hibáztatott személy. Miután jobban körüljártuk a kapcsolataink történetét és az erre adott isteni választ mélyen megrendült. Órákkal később csak annyit jelzett: felhívtam, hónapok óta először és jobbulást kívántam neki. **Még nincs kész a fal, de már átélte, hogy Isten újra felépíti benne szeretete által, mégis, minden emberi gyarlóság ellenére: ez az evangélium ereje az életünkre nézve.**

Úgy kezdtük, hogy a mai történet a nyugalom megzavarására alkalmas. Az evangélium üzenete pedig a kapcsolati romjaink eltakarítására, helyreállítására alkalmas. Ehhez azonban közel kell engednünk Istent ehhez a megtört kapcsolathoz. Át kell gondolnunk, hogy miért adta Ő számunkra ezt a típusú személyt: házastársat, gyermeket, szülőt, barátot. Azért, hogy harmóniában és békességben, a feltétel nélküli szeretetben éljünk együtt. A saját tervünk miatt azonban ez tönkrement és szenvedünk egymás miatt. Valljuk meg azt, amiben mi vétkeztünk és kérjük el Isten szabadítását ezért, hiszen Krisztusban már kész a kegyelem. Végül engedjük **Isten közel ehhez a kapcsolathoz**, hogy indítson Bennünket szeretetre, mégis szeretetre, mégis hűségre és mégis megbocsátásra, mert ezek lesznek az új falak habarcsai, hogy **Isten dicsőségére legyen minden az életünkben már most és tökéletesen az újjáteremtett világban. Ámen!**